

תת"ע 9911/06/19 - מדינת ישראל נגד בן יוסף אריאל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 9911-06-19 מדינת ישראל נ' בן יוסף אריאל
בפני כבוד השופט, סגן הנשיא נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

בן יוסף אריאל

הנאשם

הכרעת דין

לנאשם שלפני נמסרה הודעת תשלום קנס בגין עבירה של עצירת רכב על המדרכה, במקום שלא הוסדר להעמדת רכב והחנייתו, בניגוד לתקנה 72(א)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.

על פי הטענה העובדתית, ביום 25.07.17 סמוך לשעה 11:08, החנה הנאשם את רכבו הפרטי על המדרכה ברח' יפו פינת רח' הסורג בירושלים, במקום שלא הוסדר להחניית רכבים. מדובר בדוח "הדבקה" אשר הודבק על שמשת הרכב שהיה ללא נהג, ונרשם ע"ש הנאשם כבעלים הרשום של הרכב.

הנאשם ביקש לממש את זכותו החוקית וביקש להישפט על העבירה האמורה, זאת לאחר שבית המשפט האריך לבקשתו את המועד להישפט על העבירה.

במועד שנקבע לדיון, כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום והוסיף כי הוא החנה את רכבו בהתאם לחוק חניה לנכים, בכך שהחנה את הרכב על המדרכה באופן המשאיר מעבר חופשי להולכי רגל ועגלת תינוק.

לאור תשובת הנאשם לאישום התיק נקבע לשמיעת הראיות לפני אשר במהלכו העיד מטעם המאשימה השוטר פבל ליבסטר (להלן: "השוטר") אשר ערך את הודעת תשלום הקנס לנאשם (ת/1).

עמוד 1

בהתאם לנסיבות שפורטו ע"י השוטר, נטען כי בהיותו בהצבה בפינת רח' יפו - חשין בירושלים, הבחין ברכב האמור עומד על המדרכה עם 4 גלגלים עם החזית מול הכניסה לחנות "סופר פארם", כאשר משמאלו עץ. השוטר ציין כי הרכב הפריע למעבר הולכי רגל שנאלצו לעקוף את הרכב על מנת לעבור במעבר וכי הכניסה למקום היא מרח' הסורג פינת רח' יפו דרך מעבר החצייה, כאשר לפני המעבר מוצב תמרור 429, האוסר פנייה שמאלה. השוטר הוסיף כי הבחין בתו נכה על שמשות הרכב אך משום ההפרעה לתנועה שיצר הרכב נרשם הדוח האמור.

במהלך עדותו בפני חזר השוטר על הנסיבות שצוינו על ידו בדוח ואף הוסיף כי מדובר במקום הומה אדם עם הולכי רגל רבים בסמוך לרכבת הקלה וכי העוברים ושבים נאלצו לעקוף את הרכב בעת המעבר.

ברוב הגינותו ציין השוטר כי אמנם הרכב לא מנע מעבר של הולכי הרגל, אולם הוא הפריע למעבר חופשי וכי לטענתו עגלת תינוק בקושי עוברת את המעבר הצר שהותיר הרכב עם העמדתו במקום. השוטר אישר את מקום ביצוע העבירה בהתאם לתמונות שהוצגו לו ע"י הנאשם (נ/1) אך הוא לא נשאל על ידי הנאשם האם מדובר בתמונה אשר משקפת את מצב עמידת הרכב בעת מתן הדוח.

הנאשם לעומת זאת, דבק בגרסתו כי החניית הרכב הייתה כדין ולטענתו מדובר בחוסר הבנה של השוטר לגבי הוראות החוק שכן לטענתו, לא התקיימו יסודות העבירה.

הנאשם הוסיף כי נותר מעבר חופשי, בהתאם לתמונות שהוגשו על ידו, וכי תמונות אלה משקפות את מצב עמידת הרכב בעת מתן הדוח.

הנאשם ציין כי היה עד ראייה שהינו עו"ד אשר עמד ליד הרכב, אך לטענתו הוא התקשה להביאו לעדות בבית המשפט.

הנאשם הוסיף כי כיום העיריה הציבה עמודים שלא מאפשרים העמדת רכבים במקום וכי הוא חנה את רכבו במועד הרלוונטי לעבירה סמוך למשרד עו"ד שלו, אשר נמצא לטענתו סמוך למקום מזה שנים וכי אין לו מקום חניה אחר.

דין

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים והתמונות שהוצגו על ידם, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

המסגרת הנורמטיבית בעניינינו קבועה בסעיף 72(א)(2) לתקנות התעבורה תשכ"א-1962 אשר קובעת כדלקמן:

"לא יעצור אדם רכב, לא יעמידנו, לא יחנה ולא ישאירנו עומד, כולו או חלק ממנו, באחד המקומות המנויים להלן, אלא לשם מניעת תאונה או לשם מילוי אחרי הוראה מהוראות תקנות אלה או אם סומן תמרור אחרת; ואלה המקומות:

(1) ...

(2) ...

(א2) על מדרכה, למעט במקום שהוסדר להעמדת רכב והחנייתו לפי חוק עזר שהותקן על פי סעיף 77 לפקודה ובלבד שנותר מעבר להולכי רגל;

(ב2) ...

(3) ...

לא ניתן לנתק הוראה זו שבתקנות התעבורה מהוראות חוק חניה לנכים, תשנ"ד-1993 אשר קובעות בסעיף 2, כי נכה רשאי להחנות את רכבו הנושא תו נכה, במקום שאין החניה מותרת בו, אם התקיימו כל אלה:

"(1) בסמוך למקום האמור, אין מקום חניה מוסדר לנכים או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;

(2) בסמוך למקום האמור לא מצוי מקום אחר שהחניה בו מותרת או שהוא לא היה פנוי בזמן החניה;

(3) החניה נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים;

(4) החניה אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה".

בעניינינו, על מנת להחיל על הנאשם את הוראות חוק חניה לנכים הוא צריך בראש ובראשונה להוכיח כי הינו "נכה" אשר מחזיק ב"תג נכה" כמשמעותם של שני מונחים אלה בחוק חניה לנכים.

הנאשם לא הציג את תג הנכה אשר ברשותו ולמעשה לא הוכיח כי הוא עומד בתנאי ההיתר שנקבעו בחוק חניה לנכים באשר לחניה במקום שאין החניה מותרת בו.

גם אם אניח שהנאשם הינו נכה המחזיק בתג נכה אין הדבר פוטר אותו מביצוע העבירה האמורה כפי שיוסבר להלן.

סעיף 3 לחוק חניה לנכים קובע כי גם אם החניה במקום שאין החניה מותרת בו נעשית באופן שאין בה סיכון לעוברי דרך ואין היא מונעת מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים, וגם אם היא אינה גורמת להפרעה ממשית לתנועה, הרי ההיתר האמור לא יחול על חניה בתוך צומת, בתוך מעבר חציה או בתחום 12 מטרים לפניו.

בעניינינו, אין מחלוקת, כך גם על פי התמונות שהציג הנאשם, החניה נעשתה סמוך למעבר החציה אשר מוביל לכניסה לאותו שטח מדרכה. כך למעשה גם אם טענת הנאשם שהחניה במקום נעשתה בהתאם להיתר הקבוע בסעיף 2 לחוק חניה לנכים, הרי הסמיכות למעבר החציה מבטלת את אותו היתר. יתר על כן, רכבו של הנאשם חנה באופן שגורם להפרעה ממשית לתנועה ואף מונע מעבר חופשי להולכי רגל, לעגלות ילדים או לעגלות נכים, שכן הולכי הרגל נאלצו לעקוף את הרכב אשר עמד בין הקיר לעץ לצורך מעבר במדרכה.

הנאשם הציג תמונות אשר לא ידוע אם הן משקפות את מצב עמידת הרכב בעת האכיפה ולטענתו בהתאם לאותו מצב נותר מרווח בין הרכב לקיר שמאפשר מעבר חופשי להולכי רגל.

בהקשר זה יש לציין כי בהתאם להנחיות המשטרה נקבע כי אחד התנאים המצטברים לרישום דוח מסוג זה הוא אי הותרת מעבר חופשי של 130 ס"מ לפחות על המדרכה.

הנאשם לא הביא כל ראיה לכך כי אותו מעבר חופשי הינו במרווח של 130 ס"מ ואף מעבר לכך, הוא לא הביא לעדות את אותו אדם שהיה עד למצב עמידת הרכב בעת רישום הדוח ואשר יכול היה לתמוך בגרסתו.

הכלל הוא כי הבאת עד מעלה חשש כי אותו עד היה מעיד דברים אחרים שאינם לטובת הנאשם.

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה". (ע"פ 437/82 אבן נ' מ"י, פ"ד לז(2) 85).

ויפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 677/84 אמנון דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 033 (פורסם בנבו 15.09.87).

"כידוע, כלל הוא, שאי הבאת עדות או ראיה, אשר נאשם יכול היה להביא ולפי תכתיב השכל הישר יכול היה להיעזר בהן אילו היתה גירסתו נכונה, מקימה נגדו חזקה, אותה עדות או אותה ראיה היו "מדברות" נגדו: ... בכך חיזוק נוסף - אולי לאו דווקא סיוע פורמאלי בפני עצמו - לבניין התביעה".

(ראה גם: ע"א 548/78 שרון ואח' נ' לוי, פ"ד לה(1) 736, ע"א 293/90 גרינהולץ נ' מרמלשטיין (פורסם בנבו, 28.12.94).

יתירה מזאת, סמוך לאותו מקום קיים תמרור 429 האוסר פנייה שמאלה, כאשר הדרך היחידה לכניסה לאותו מקום היא באמצעות פנייה שמאלה. כך למעשה הנאשם עבר עבירה נוספת של פנייה שמאלה בניגוד לתמרור אך מאחר והוא לא הוזהר מפני עבירה זו שהתגלתה במהלך שמיעת הראיות, ולא ניתנה לו הזדמנות סבירה להתגונן כמצוות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, לא מצאתי להרשיע אותו בעבירה זו.

למעלה מהצורך אציין כי מדובר בשוטר אשר הוצב במקום לצורכי אכיפה. לא הוצג לפני כל נימוק שיש בו לבסס הנחה כי השוטר טעה או לא דיבר אמת. בהעדר טענות של ממש כנגד הגינותו של השוטר, מהימנותו אינה מוטלת בספק וביהמ"ש יכול לבסס עליה קביעות עובדתיות איתנות (ע"פ י-ם) 2416/08 גלבוש נ' מדינת ישראל).

גרסת השוטר הייתה סדורה והיא תאמה את הנסיבות שפורטו על ידו בדוח, ואני נותן אמון בגרסתו.

בנסיבות אלה, לאחר ששקלתי את כלל השיקולים ולאחר שהזהרתי את עצמי כי מדובר בעדות יחידה של שוטר אל מול עדותו של הנאשם, אני קובע כי המאשימה הוכיחה את האשמה כנגד הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ט כסלו תש"פ, 17 דצמבר 2019, במעמד הצדדים